

Димитър Цолов

ПЕСНИ ЗА ПОГИБЕЛ И ЛЮБОВ

София, 2021

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Димитър Цолов, автор, 2021

© Петър Станимиров, илюстрации и художник на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0847-4

Димитър ЦОЛОВ

ХРОНИКИТЕ НА ЧИСТНИКА И ШЕПИЧКАТА

СВИТЪК ВТОРИ

ПЕСНИ
ЗА ПОГИБЕЛ
И ЛЮБОВ

► 1 ◀

Нощта се разля над Емор бавно, като облак мастило, изстрелян от гигантски октопод. Разноцветни светлини обгърнаха императорския дворец на върха на Сонтир – хълмът, извисил снага в самото сърце на столицата – и доста от гостите в градината на *Щастливата риба* вдигнаха погледи към него.

Въпреки обикновеното си име таверната, разположена в подножието на централния хълм, се смяташе за едно от най-елитните заведения в града, а по мнението на видните еморски чревоугодници пъстървата, приживе плуваща в изящните декоративни езерца между масите, беше най-вкусната в пределите на империята (надписите по дървените табели уточняваха, че готвачите владеят точно осемдесет и осем уникални начина за приготвянето ѝ).

Въздухът трептеше от екзотични аромати, питиетата палаво бълбукаха в бокалите, тук-там над общото жужене на гласовете се надигаха дрезгав мъжки смях или кикот на матрона. Единствено островче на унинието оставаше масата в най-отдалечения край на градината – сякаш дори пламъчетата на ветроупорните фенери не успяваха да я докоснат.

Пред всеки от седналите на нея четирима души хвърляше сянка масивна кана с вино. И четирите кани, съвсем не първите за вечерта, изглеждаха преполовени, но платата от меса и сирена, натрупани в средата на масата, съхнеха недокоснати.

– Срам и позор! – процеди през зъби мъжът, разположил се с гръб към градината. Беше слаб, среден на ръст и със съвсем обикновени черти на лицето. Макар късата му коса да бе равномерно посивяла, спокойно можеха да му се дадат както четирийсет, така и шейсет лета. Наричаха го Варс Хитреца и беше сред най-влиятелните особи в подземния свят на Емор.

Седналият срещу него чернокос здравеняк ядосано изсумтя, подир което напълни с вино бокала си и го пресуши на един дъх. В движенията на Рент Чистника се долавяше стаена животинска пъргавина, а осеяните му с белези ръце недвусмислено говореха за попрището на платено острие.

– Видяхте ли тържествуващата усмивка на мръсника, когато магистратите сваляха обвиненията? – Гласът на младата дама от дясната, по-дълга страна на масата, потрепна от трудно сподавен гняв. Името ѝ беше Анека и дори бърз поглед стигаше да установи, че във вените ѝ тече кръвта на леврите – племената, владеещи териториите отвъд северната граница на Емор.

– Виновен без никакво съмнение, но също така и достатъчно богат, за да подкупи висшия имперски съд и да се измъкне невредим – тихо отрони мъжът от срещуположната на Анека страна.

Младежкото лице на Блър Шепичката бе увенчано с ореол от немирна коса и само посребрените слепоочия загатваха, че годините, които е преживял, са доста повече от видимата му възраст. Страничният наблюдател би могъл да се заблуди и от изящните му, дълги пръсти, неспокойно играещи над ръба на масата, но те не принадлежах на свирач на арфа, а криеха могъща магьосническа сила.

Четиримата обсъждаха нашумялото дело срещу лихваря Горзан. По-рано същия ден бяха присъствали като зрители на последното публично заседание, приключило с оправдателна присъда...

В продължение на половин година жесток убиец изправяше на нокти жителите на Емор. При това подбираше жертвите си сред възможно най-лесната улична плячка, безпризорните момченца, а начинът на умъртвяване – с тънка тел, увита около вратлетата им – принуди мълата да му даде името *Удушвача на просячета*.

Преди два месеца гвардейци от градската стража случайно бяха спрели за проверка някакъв дрипльо. Човекът изглеждал подозрително, при разпита се държал неадекватно, а от парцаливите му одежди изпаднала топка тел – сама по себе си достатъчно ценна, за да възбуди на мига въпроса защо притежателят ѝ още не я е обърнал в монети.

Малко по-късно в съседната пряка открили поредното удушено дете.

При последвалите разпити се установило, че дриплътото всъщност е Горзан – известен лихвар, собственик на десетки заложни къщи в столицата и извън нея. Той не могъл да даде разумно обяснение какво е търсил предрешен в бедняшкия квартал. Веднага се намерили очевидци да потвърдят, че са виждали просяк с неговото описание близо до местата, на които изниквали детските трупчета. Нещо повече, телта в джоба му напълно съвпаднала по сплав и изработка с използваната за убийството на последното дете и примката, образно казано, бързо започнала да се стяга около врата на самия удушвач...

– Доказателствата обаче не стигнаха на подкупните магистрати – звукът, издаван от стиснатите зъби на Варс, наподобяваше скърцане на дървояд.

Безпричинното насилие продължаваше да го отвращава, макар убийствата да заемаха съществено място в живота му, особено в по-ранните години, когато си проправяше път към върха на престъпната организация. Вероятно настроението му се влошаваше допълнително от факта, че вече от седмица се наричаше *дядо*, а Аланис – дъщерята, дарила го с внук – преди време едва беше изтръгната от ноктите на друг брутален убиец.

– Защото Горзан – изплаю се настрани след споменаването на името Рент – е крупен данъкоплатец, виден меценат, глава на сплотено семейство и *бля-бля-бля*, та можем да му простим някоя и друга, *тъъ*, как го казаха... *екстра... екстра... гавант... ност* като тая да се скита предрешен из улиците на Емор. А телта, моля ви се, намерил на земята – обичал да прибира разни неща за спомен от тайните си разходки.

– Да не забравяме и това, че всички свидетелски показания бяха оттеглени в хода на делото – добави Анека, – твърде удобно и безспорно под влиянието на шепи империи.

– И най-важното – унило се включи Блър, – убийствата рязко секнаха от мига на залавянето на лихваря, но според имперския съд не е била установена *пресечна точка* между него и жертвата...

Малко преди Рент да се надигне със залитане от масата, Шепичката се беше оттеглил, плетейки крака, с оправдание за появило се главоболие.

Варс, в характерния за него стил, първи бе обронил глава странично върху дървения плот. Тънка струйка лига се проточваше и прибираше между устните му в синхрон с лекото похъркване.

Хората от обкръжението на Хитреца знаеха, че е следовник на принципа *Без едно мога, с едно не...* и поради тази причина рядко посяга към виното, а още по-рядко си го позволява на обществени места. Но и той, като останалите трима, беше усетил крещяща необходимост да се напие порядъчно в мига след оправдателната присъда на Горзан.

Дори Анека вече трудно успяваше да фокусира погледа си, затова Рент ѝ заговори бавно, с дълги паузи между отделните думи.

– Имам молба, кралице на сърцето ми. Трябва да свърша една работа и на теб се падна съмнителната чест да пазиш Хитреца. Знаеш какъв става, ако смутят пиянската му дрямка. Ще наредя на слугите на *Рибата* да донесат още вино и да не се мяркат повече насам, докато не се върна. Обещавам да бъда бърз.

Леврийката дълго го гледа – очите ѝ сякаш се въртяха отделно едно от друго.

– А це..фф...ка – успя да промълви най-накрая и докато наемникът проумее, че девойката го приканва да я целуне, главата ѝ вече правеше компания на тази на Варс.

Висока около три човешки ръста каменна стена обграждаше дома на Горзан от всички страни.

Виждали сме такива, ухили се Рент и леко изхълца. Кисел облак нахлу в ноздрите му. Присви очи, за да им даде възможност

да се нагодят по-добре към лунните лъчи, пропуснати през рехавата облачна пелена на небето. Не успя да долови движение на пазачи в двора зад тесните решетки на желязната порта, но това не го успокои.

Добрите пазачи са добри именно защото не могат да бъдат забелязани.

В хода на разговорите през вечерта беше разбрал, че омразният лихвар живее на няколко преки от *Щастливата риба*. Хрумката се роди в главата му за миг, несъмнено акуширана от погълнатото вино.

След като имперските магистрати днес си бяха измили ръцете с витиевати фрази за *пресечни точки* и други подобни глупости, той – Чистника – сам щеше да въздаде справедливост. Богатството на Горзан и, не на последно място, ниският социален статут на жертвите, без съмнение внимателно подбирани, бяха осигурили свободата на изверга. Но животът му вече не струваше и капките мастило, използвани от съдебния чиновник за вписването на оправдателната му присъда в регистъра. Защото точно сега Рент щеше да проникне в дома на *Удушвача на просячета* и да изтръгне сърцето му.

Нищо и никаква работа.

Хлъц.

Настъпил бе *Часът на вълка* – абсолютната среда на нощта, – така любим на платените остриета в Емор.

Рент се промъкна до стената и запълзя в сянката ѝ. Един-два пъти ръцете му поддадоха, при което успя да обели носа си в твърдата настилка. След сякаш цяла вечност стигна ъгъла и сви към задната страна на лихварския дом.

– Пст – прошепна някой над главата му.

Сърцето на наемника пропусна два удара.

Духна перчема си и различи тъмен овал над горния ръб на стената. Без съмнение главата на някой пазач.

Лошо, бяха го спипали, но щеше да им даде да разберат!

Пресегна се към закопчалката на ножницата, за да освободи дръжката на меча, и улови... въздуха. Демони рогати, нали сутринта беше излязъл без меч, в противен случай ня-

маше да го допуснат в Имперския съд! Но все пак, *хлъц*, той – Рент Чистника – никога не тръгваше напълно невъоръжен. Разполагаше с къса кама в тайника от вътрешната страна на колана.

Къса, къса... и с нея щеше да се оправи съвсем прилично.

– Пст, спокойно, аз съм, Блър!

– Брадати Тъкачо, *хлъц*, Шепичка, какво дириш тук?

– Същото, което, предполагам, и ти...

– И що не си влязъл, *хлъц*? Мина доста време от театъра с *ох-заболя-ме-хлъц-главата-отивам-да-почивам...*

– Ами... начинът на мислене ми изигра лоша шега... Очаквах хитроумни магически капани, в последно време богатите все по-често ги ползват за охрана на домовете си... Но такова, хм... Сипа ме Ласова уста... Цялата горна част на стената е покрита с нея...

– Ла... какво?

– *Ласова уста*, Рент, лиана от джунглите на Юга, хищна, жи-лава като въже и образува примки при допир. Дори най-лекото движение на впримчената телесна част предизвиква отделяне на изгарящ сок от растителните власинки. Няма да ти разправам как боли! В достатъчно количество сокът на Ласовата уста може дори да разтопи плътта...

– Опа! Хубаво си се подредил... Нещо да помогна, *хлъц*?

– Да, има съвсем прост начин човек да се освободи от клопката – растението панически се отдръпва при досега с каквото и да било метал. Въпросният факт кара някои естественици да смятат, че Ласовата уста може би притежава наченки на първичен разум, а други стигат още по-далеч, директно отнасяйки я към животинските видове... Учудващо е, че са успели да култивират лианата при тези климатични условия...

– Стига! – сръза го Рент. – Главата ме заболя! Защо вместо, *хлъц*, да ми четеш лекция, просто не използва проклет метал?

– И двете ми ръце са впримчени...

– А защо не пусна в действие магическите си трикове?

– За тях също са необходими свободни ръце, умнико... Извинявай... извинявай... добре, че се завъртя насам...

– Трябваше да ме викнеш с теб още в, *хлъц*, *Рибата...*

– Нямах план – реших го импулсивно, пък и всички вече бяхте доста пияни...

– Е, и сега не съм особено трезвен, *хлъц*, но ще спася магьосническия ти задник...

В този миг Шепичката тихо се разкиска.

– Ха-ха, много смешно – изсумтя Рент.

– *Пресечна точка* – успя най-накрая да каже Блър.

– И после ние сме били *доста* пияни... – просъска наемникът.

– Не, слушай, хрумна ми, че тази вечер домът на Горзан е нашата, хм... *пресечна точка...*

Хряс!

Нещо изпука под краката на Рент, сякаш беше скочил върху прогнिला дъска, и моментално го обля усещане за опасност.

А дотук – спор по тоя въпрос не можеше да има – се беше справил повече от прилично...

Набързо бе измислил решение на проблема с Ласовата уста. Свали каишките на сандалите си и ги превърза около сгъвките на двете си длани, така че металните закопчалки да покрият кокачетата им, после, стиснал в зъби камата, се изкатери по стената. Веднъж стъпил отгоре, с няколко замаха на късото острие си разчисти периметър и освободи Блър от примките на коварната лиана.

Въодушевен от успеха – пък и от виното, започнало да шуми още по-силно в главата му, – наемникът пусна край ушите си прошепнатото от магьосника *Чакай!* и най-безразсъдно скочи в мрака, властващ в двора на Горзан.

Миг след хрущящия звук, увенчал тупването му на земята, мощен тласък накара зъбите му да изчаткат като конско копито в калдъръм и запрати тялото му назад. Главата му дрънна в камъните на стената, а пред очите му затанцуваха рояци от светлинки.

– Казах да чакаш – долетя шепотът на Блър над него.

Лесно ти е да даваш съвети, във... постфактум, смърти го Рент, ала само в мислите си, защото знаеше, че вината за нелепата ситуация е изцяло негова.

Иначе много харесваше тази странно звучащата дума, която беше научил от Анека, но все не намираше възможност да я употреби в действителен разговор.

Точно тогава на няколко крачки от наемника започна да се надига сияеща в бледожълто мъгла. Рент реши, че ударът по главата е бил доста сериозен. Разтри очи и пак погледна напред – жълтата мъгла не само не беше изчезнала, а дори започваше да се сгъстява. След още по-внимателно виждане успя да различи тричетири бледи многогълни парчета в почвата под нея, а в носа го лъхна неприятна миризма.

На запъртък.

Прозрението го върхлетя удар на сърцето по-късно.

Яйце! Демони рогати, смачкал съм някакво проклето яйце!

На четири преки от дома на Горзан, в дъното на градината на *Щастливата риба*, на масата, вече дискретно прикрита с подвижни паравани, Варс Хитреца отвори мътно око и примлясна.

Нямаше представа къде се намира.

Някаква светлокоса жена глухо похъркваше от дясната му страна с лице, захлупено върху дървения плот.

Варс сви рамене, после установи, че някой добър човек, да му даде Тъкача дълъг живот, се бе погрижил да възстанови запасите от вино пред него.

Ябълката на гърлото му подскочи, ръката му сякаш сама се пресегна към изпотеното стъкло.

Не си позволи да губи време в пълнене на чаши, залочи направо от каната, пресуши я на няколко здрави глътки и шумно се оригна.

После доволно въздъхна.

Да, животът беше хубаво нещо.

А сега... сега трябваше да поспи още малко.

От жълтата мъгла ще се оформи човешки силует и ще пристъпи напред, който знае защо с пиянска увереност реши Рент, докато потупваше с десница земята в опит да открие камата си.

От мъглата наистина се оформи силует и закрачи към него. Нямаше плътност, просто щрихован едва-едва човек, обгърнат в бледожълто сияние. Лицето му представляваше гладко кълбо без черти, а тялото, макар привидно голо, не притежаваше белези, които да го определят като мъжко или женско.

Казах ти, каза си наемникът.

Миг след това установи, че през цялото време е стискал камата в лявата си ръка. Прехвърли я в дясната и тромаво се надигна.

Никак не му се вярваше, че оръжието ще успее да спре *Мъгливия човек* (така го назова в ума си), но не смяташе да седи и безропотно да чака Жетварката.

– Заклинание от *Мир'Рор* – *кодекса*! – тихо възкликна Шепичката над главата му. – При това с предварително вложена в яйце свръхестествена субстанция! Впечатлен съм! Знаех си, че трябва да има магически капани, а лихварят определено притежава вкус за тях!

– Направи нещо – изсъска Рент, без да забележи, че силният уплах е прогонил хълцането му.

– Спокойно, магията е огледална, самообучаваща се. Ще ѝ отнеме известно време, докато успее да те убие...

Мъгливия човек доближи Рент и замахна. Наемникът се колеба за миг – ръката на съществото изглеждаше полупрозрачна – обаче юмрукът, попаднал в лицето му, по нищо не се отличаваше от онези, които гуляйджиите раздаваха из кръчмите на Емор. Рент политна назад. Вкуси кръв и се изплю. На свой ред заби камата в корема на съществото с мръснишки похват, от долу нагоре, но острието не срещна никаква съпротива, сякаш наистина мина през мъгла. Наемникът отново залитна, този път напред.

– Подла твар! – изръмжа, разбрал, че двубоят е обречен.

Можеш ли да победиш противник, който хем те бяхти здраво, хем е недосегаем?!

Ето, дори и в момента той – Рент, – както се опитва да остане на крака, е напълно открит и уязвим за нови удари...

Ала Мъгливия човек не използва своето предимство. Само леко се отмести встрани, давайки възможност на наемника да възстанови равновесието си.

Рент вдигна глава и зениците му се разшириха от изненада. Съществуването беше започнало да се променя. Тялото му придобиваше плътност, като едновременно с това хлътваше на едни места и изпъкваше на други.

– Моделира мускули! – гласът на Блър вече звънтеше от неподправен възторг, но самият той, който знае защо, продължаваше да стои върху стената.

От горната част на къбловидното теме се разтеглиха жълтеникави ивици и се спуснаха настрани като кичури коса. Върху гладката лицева повърхност се оформиха малки дупки.

Пет на брой, констатира Рент и в същия миг осъзна – две на мястото на очите, две – там, където трябваше да са ноздрите, и една най-отдолу – при устата.

– Съ-вър-ше-но – почти изхълца Шепичката. – При всеки контакт с противника магията придобива частица от неговата същност. Авторът на заклинанието е бил истински талант... А, Рент, да знаеш, че камата може сериозно да те нарани...

– Кама ли? – опули се Чистника.

В десницата на Мъгливия човек се появи къса кама.

Досуц като моята, изпъшка наемникът, хипнотизиран от жълтеникавото острие.

– Няма ли най-сетне да направиш нещо?!

– Каква смъртоносна красота! – продължи да се превъзнася Шепичката. – Чакай, чакай, сега идва интересното!

– Блъ... – Рент застина.

Към него тръгна един леко недоद्याлан и малко мъглив Чистник...

► 3 ◀

– Другия път, когато ти кажа *Чакай*, бъди така добър да ме чуеш! – Шепичката скокна от стената до Рент и надигна плоска метална манерка. Изящното нефритено копие, окачено с връвчица на шията му – медальонът, с който никога не се разделяше – хвърляше слабо зеленикаво сияние върху младежкото му лице.

Мигове преди това, под съпровода на ония негови шантаво звучащи думи, магьосникът беше плиснал отгоре някаква течност и Мъгливия човек изчезна сред облак лютив дим.

– Считай, че съм си научил урока – изсумтя Рент, прокара десница през лицето си и облиза капчиците, стекли се по пръстите му. Различи вкуса на превъзходното вино от *Щастливата риба*. – И за едната бройка щях да го изпиша с лайна под себе си... След всички хвалебствия, избълавани от теб, докато си почиваше горе на стената, бях останал с убеждението, че не е толкова лесно да бъде унищожено подобно създание...

– Едно е сигурно – похабих превъзходно питие, приятелю мой... Но с приятелството обикновено е така – трябва да го доказваме, като правим жертви... А закланянето, няма спор, беше майсторски изработено и все пак сравнително лесно за обезвреждане, когато познаваш естеството му. Всички закланяния от *Мир'Рор* – *кодекса* са подчинени на *Знака на огъня*, което ще рече, че дори чиста вода би могла да катализира елиминиращата магия... ама откъде, демони рогати, да намеря вода по това време...

– Забрави – махна с ръка Рент. – Има ли как да разберем дали още от твоите ходещи, *тъ*, *кодекси* дебнат пред нас?

– Ето че започна да попиваш мъдрост – ухили се Шепичката.

Окачи манерката на колана и повдигна медальона към устните си. Целуна го, след което подхвана едва доловим монотонен напев. Сиянието, излъчвано от нефритеното копие, се усили. Няколко ярки точки се откъснаха от върха му и затрептяха като светулки във въздуха.

Рент много пъти беше виждал Блър в действие, но и сега застина, пленен от гледката, досущ дете, наблюдаващо представление на уличен артист.